

AFB. VIII. BOERENHUIS TE OOSTERBLOKKER.

waarom het volk zijn Johannes-dag viert, is nog een relik van verst verleden.

In die feesten, van ouds heuglijk aan de volksziel, komt de natuurlijke volksaard boven en wordt zich, in de sleur verdrijvende feeststemming, van zijn eigenwaarde frisch opnieuw bewust. Het heden voelt met het voorafgaande den aangesloten band en in het voorbeeld van het verleden aansporing tot meer zelfvertrouwen en zelfstandige uiting van zijn streven en idealen. Hoeveel machtiger bezieling zal er dan uitgaan van het schouwspel, in zijn geheel, van dat vroegere, zich beurtelings sterk of flauw openbarende kultuur-leven en dat van de toekomst zijn voortzetting en voltooiing verwacht. In de tegenwoordige maatschappij voert de machinale werkkraft van allerlei onder iedermans bereik en overstelpt ons met voorraden, stoffelijk en geestelijk, die wij nauwelijks overzien, nog minder beheerschen kunnen. Wie die overdaad onkieskeurig aanvaardt en

oppervlakkig partij trekt uit elke markt van smaak en mode, vindt voor de ontwikkeling van zijn kunstzin maar weinig baat. De materialistische vooruitgang, door geen ideëel beginsel afdoende gewaarmerkt, geeft het vele ten koste van het betere, geen voornaam gestelde eisch houdt haar vrijgevigheid in toom, haar beperkend tot zuiverder redelijkheid en schoonheid. Toch begint men zich al meer verantwoordelijk te voelen en wantrouwen is gewekt, tegen het voorbarige proces, dat veel onpassends samenflanst. Wij erkennen onze goede smaak bedreigd, ons gevoel onbevredigd, in de kunst het eigen karakter verwaarloosd, voor uitheemsche opvattingen en vormen, verschraald in hun wezen van namaak en onvatbaar voor veredeling. Zulke navolging, uiteraard leeg en onwaardig, want zonder diepere inleving, ontmoet tegenwerking in elk streven voor het behoud van een nationale kunst- en